

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Krupičkové a soudců Lukáše Pišvejce a Davida Hipšra v právní věci žalobce: **D. S.**, zastoupen JUDr. Adamem Kopeckým, LL.M., advokátem se sídlem Zborovská 1023/21, Praha, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 1057/2a, Praha, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení: Ing. A. Z., zastoupen JUDr. Jiřím Rouskem, advokátem se sídlem Dubská 390/4, Teplice, proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 23. 6. 2023, č. j. O-551204/D23030443/2023/ÚPV, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2024, č. j. 9 A 111/2023-33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalobce se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“) domáhal zrušení rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 23. 6. 2023, č. j. O-551204/D23030443/ 2023/ÚPV (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo změněno rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 9. 3. 2023,

č. j. O-551204/D21113535/ÚPV (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“) o prohlášení obrazové ochranné známky č. 371869 za neplatnou s účinky ex tunc, tak že žalovaný návrh žalobce na prohlášení dané ochranné známky za neplatnou podle § 32b odst. 1 c) ve spojení s § 7 odst. 1 písm. g) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, zamítl.

[2] Městský soud v záhlaví uvedeným rozsudkem žalobu zamítl. Městský soud zdůraznil, že řízení o prohlášení neplatnosti ochranné známky je ovládáno zásadou dispoziční, a bylo tak na žalobci, aby prokázal, že mu svědčilo autorské právo před datem podání přihlášky ochranné známky. Městský soud ve shodě s žalovaným uvážil, že žalobce důkazní břemeno v tomto směru neunesl. Jím předložené důkazy se jednak týkají časového období po podání přihlášky ochranné známky a dále samy o sobě nejsou dostatečné k prokázání autorství žalobce k dílu, které je předmětem ochranné známky.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[4] Stěžovatel má za to, že rozsudek městského soudu je nepřezkoumatelný, stejnou vadou trpí i napadené rozhodnutí. Podle stěžovatele městský soud i žalovaný uznali, že autorem díla je právě stěžovatel. Rozsudek městského soudu i napadené rozhodnutí jsou tudíž vnitřně rozporné, když na jednu stranu nepopírají autorství stěžovatele, ale na druhou stranu stěžovateli vytýkají neprokázání skutečnosti, že mu autorská práva svědčila před zápisem ochranné známky. Stěžovatel dále uvedl, že přihlašovatelé ochranné známky nebyli v dobré víře, jelikož autorské právo svědčilo stěžovateli, a na ně nikdy nebylo převedeno žádnou licenční smlouvou.

[5] Žalovaný odkázal na závěry rozsudku městského soudu, s nimiž se plně ztotožnil, stejně jako na obsah napadeného rozhodnutí. Uvedl, že rozsudek městského soudu nepovažuje za rozporný, naopak za zcela jasně a logicky odůvodněný. Žalovaný má zároveň za to, že polemika stěžovatele týkající se chybějící dobré víry přihlašovatelů ochranné známky je nepřipustná, neboť byla uplatněna až v kasační stížnosti.

III. Posouzení kasační stížnosti

[6] NSS nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Poté NSS zkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Těžiště kasační argumentace, které představuje podklad pro polemiku stěžovatele o vnitřní rozpornosti rozsudku městského soudu, je vystavěno na premise, že městský soud, resp. žalovaný, dospěli k závěru o autorství stěžovatele k dílu. NSS zdůrazňuje, že tento

pokračování

výchozí předpoklad, od něhož se odvíjí většina stěžovatelových úvah, není pravdivý. Městský soud, ani žalovaný, žádný takový skutkový závěr neučinili. Právě naopak městský soud v bodě 38 svého rozsudku správně upozornil, že stěžovatel ustrnul toliko v rovině potenciality svého autorství – sice předestřel tvrzení o tom, že autorské dílo vytvořil, ale již neunesl důkazní břemeno, které jej tíží ve smyslu § 32a odst. 1 zákona o ochranných známkách. NSS v tomto směru doplňuje, že prokázání tvrzení o autorství neklade na navrhovatele z hlediska volby důkazních prostředků zvýšené nároky, neboť k němu slouží v zásadě typizované listiny - například prohlášení autora o vytvoření díla společně se smlouvou o vytvoření a užití díla (včetně zadané specifikace), či doklady o dřívějším užití díla (*Horáček, R., de Korver, Z., Koutná, I., Biskupová, E. Práva na označení a jejich vymáhání: zákon o ochranných známkách, zákon o ochraně označení původu a zeměpisných označení, zákon o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví. Komentář. 4. vydání. Praha: C. H. Beck, 2024. str. 104*). Žádný z takových důkazních návrhů však stěžovatelem označen nebyl. NSS se rovněž plně ztotožňuje se závěrem městského soudu, že žalovaný přesvědčivě odůvodnil, proč stěžovatelem předložené důkazy (soubor licenčních smluv a e-mailová komunikace) nepředstavují dostatečný podklad pro prokázání jeho autorství. Vůči těmto rozhodovacím důvodům městského soudu přitom stěžovatel v kasační stížnosti nijak nebrojí.

[9] Pokud se jedná o polemiku stěžovatele týkající se nedostatku dobré víry přihlašovatelů ochranné známky, pak NSS konstatuje, že tato kasační námitka není ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. přípustná, neboť byla poprvé uplatněna až v řízení o kasační stížnosti. Tato otázka nebyla předmětem žádného ze žalobních bodů ani navazující argumentace vznesené v řízení před městským soudem. Podle konstantní judikatury „*ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. in fine brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl; takové námitky jsou nepřípustné*“ (rozsudek NSS ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004-49). Připuštění uplatnění skutkových a právních novot v řízení před NSS by fakticky vedlo k popření kasačního principu, na němž je řízení o kasační stížnosti vystavěno (viz např. rozsudek NSS ze dne 30. 3. 2012, č. j. 4 Azs 1/2011-89).

IV. Závěr a náklady řízení

[10] NSS neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. zamítl.

[11] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

[12] Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinností, které jí soud uložil. NSS této osobě žádnou povinnost neuložil a neshledal ani žádný důvod hodný zvláštního zřetele, pro nějž by jí právo na náhradu nákladů řízení mělo být přiznáno; proto rozhodl tak, že nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. září 2025

Lenka Krupičková
předsedkyně senátu